

Ο ΑΛΛΟΣ

Σ' ένα δωμάριο του ξενοδοχείου Μασσαγών ο πάτερ—Νοστέζι, φρονόνας, το έθλημα των Ιεραποστόλων της Αρκαμής έρχεται μπρός στο τραπέζι του. Χτυπούν στην πόρτα. Σηκώνεται κι άναγει.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Δέν εινε δυνατόν ! Σεις;. Ή κυρία ντέ Πουμερσ;

ΟΥΓΚΕΤΑ ΝΤΕ ΠΟΜΜΕΡΥ. (διοντάς τον μ' άγάπη τό χέρι). — Έλπίσο πως δέ θα μέ ξαναπήτε κυρία.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, (μ' άγάπη). — Καλά, Ουγκέτα, άγαπημένο μου παιδί, κάθισε, και πές μου πως έμαθεσ ότι είμαι στο Παρίσι;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Έμαθα την έπιστροφή σας άπό τις εφημερίδες. (Κοιτάζοντας τόν Ιεραπόστολο). Ξέρεις, πάτερ μου, πως έχετε άλλες πόλι;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Δέν κοιτάζουμε ποτέ.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Τά μαλλιά σας άσπρισάνε... Φαίνεται πως ή ζωή στην έφημο εινε σκληρή...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, (με πίκρα). — Συγνώμη λιγότερο σκληρή άπό τή ζωή του Παρισίου... Τι τά θέλετε όμως; Έχω πάντα, ζωεις νά θέλω, την εικόνα του δράματος που' ετάραξε τή ζωή μου και την άνάμνηση της πολυκαταπιμένης μου πεθομένης... Ίσως ό Θεός στό τέλος μου δώσει τή γαλήνη... Άς τ' άφήσουμε όμως αυτό. Με ταράζει... Άς μιλήσουμε γιά σένα... Τόν καιρό που έφυγα ήσουν νύφη έξη μηνών και τώρα θά εσαι παραπάνω άπό τέσσερα χρόνια παντρεμένη... Έ λοιπόν, είμαι πάντα εύτυχής;

ΟΥΓΚΕΤΑ, (σπευδαρωμένη). — Σχεδόν!

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Ώ! ό! Αυτό τό σχεδόν δέ μ' άρέσει. Μήπως ό άντρας σου;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Όχι, ό Ζουλιέν εινε πάντα καλός σύζυγος.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Κ' εσύ, είμαι πάντα καλή σύζυγος;

ΟΥΓΚΕΤΑ (χαμηλώνοντας τά μάτια). — Μά... βέβαια...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (τής παίει τό χέρι). — Ουγκέτα, έλα πιο κοντά νά σέ κοιτάξω καλύτερα, νά διαβάσω μέσα στά μάτια σου, όπως τόν καιρό που ήσουν άκόμη παιδί και ήθελες νά μου κρύψεις τίς παρεκτροπές σου... (Έξετάζοντας την). Δέν είμαι πιά ανόητος νά ψυχολογώ μιά παρζιάννα κι όμως θά στοιχηματίσω ότι κάτι συμβαίνει κατ' άπ' αυτό τό χωριό μου κεραλάκι... Έ ;...

ΟΥΓΚΕΤΑ (κάπως συγχυσμένη). — Τίποτε δέ σές διαφεύγει.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Και στοιχηματίζω άκόμη ότι δέν ήθες, μόνο γιά νάχης τήν ευχαρίστηση νά μέ δεις, αλλά και γιά νά βρης τό στοιγικό και άσφαλή εξομολόγο, στον οποίο έχεις άνάγκη νά εμπιστευθείς ένα μυστικό!

ΟΥΓΚΕΤΑ (οιχανημένη). — Άλήθεια, πάτερ μου! έοσις μόνο ξέρετε τήν καλή και τήν κακή όψη του χαρακτήρος, μου, ώστε νομίζω πως μπορώ νά σας εμπιστευθώ έκαιγο πού μ' άνησυχεί!... Κ' έπειτα δέν είσθε ένας Ιεραπόστολος άντ' άλλους... έοσις είχατε παντοφίτες... γνωρίσατε τό μεγαλύτερο έρωτά... γνωρίσατε τή ζωή! και πρόκει νά τήν έξει κανείς καλά γιά ν' άκούσει, νά καταλάβει έκείνο πού μέ βασανίζει, γιά νά μπορέσει προπάντων νά μέ συμβούλευσει.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Τ' εινε λοιπόν αυτό πού σέ βασανίζει τόσο, άγαπημένο μου παιδί; τί είνε, κάπως κοντά μου κι' είνε μιλήσομας ;... σ' άκούω όχι σάν Ιεραπόστολος, αλλά σά φίλος... τι είνε... Μήπως ή καρδιά σου κάνει τρέλλες; Εινε μιά καρδιά έξαιρετική, τήν έξω, μά όπως όλες οι έξαιρετικές καρδιές εινε εύκολη στό αίσθημάτα. Κανένας μικροφάρ; ;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ναι... αυτό είνε...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Και γιά ποιόν είνε αυτό τό καινούριου σου αίσθημα, είνε γνωστός μου;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Όχι είν' ένας νέος πού ουτε έγώ δέν τόν έξερα πού έξη μηνών... ένα χοιτετικό παιδί.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Φυσικά!

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Λέγεται Ζώρζ ντ' Άμπλι κι' είν' άνημος τών ντέ Μιράν. Τόν είδα, τό περασμένο καλοκαίρι, κατά τίς δεκαπέντε μέρες πού μέ φιλοξένησαν στη βίλλα τους στις όχθες της λίμνης τού Τούν. Μέσα σ' αυτό τό ξέσαστο περιβάλλον, μέσα σ' αυτή τήν όνειροδοή φύση, μ' ή έχοντες δυνάμεις ν' αντίσταθώ στην επίδρομα πού έξακολουσε αυτός άπάνω μου, χωρίς νά τό νοιώσω καλά καλά είδα τόν φωτατό του ν' άνθίζει σάν ένα λουλουδί... Όταν έγυρισα στο Παρίσι ξαναήρκα στο Ζώρζ σναζι, στις έπισκέψεις, στά γεύματα, στις εσπερίδες, σ' όλα τά μέρη τών εύκολων ανατηρήσεων, όπου δού έρωτευμενοι μοιρούσαν νά βλέπουν και νά χωρνετιάζουν!... Καταλάβαινα ότι σιγά σιγά άρχιζε νά κυριαρχεί άπάνω μου και δέν έφερο πως κρατιόμουν και δέν άπαντούσα. <Ναι! > στην θεσμική πράξη πού μου έκανε.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Κι' ό Ζουλιέν δέν άντιλήφθηκε τίποτε;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Όχι. Ξέρεις, πάτερ μου, ότι τέσσερα χρόνια ή-

στερ' άπό τό γάμο ή θεομήτις στά παριανά άντρίχονα δέν είνε και τόσο μεγάλη... ή δική μας είνε λιγοστέμε έξαιρετικά... ό άντρας μου, είχε τίς άσχαλίες του, τις διασκεδάσεις, τους φίλους του, έγώ πάλι τά δικά μου και βαδίζαμε άντα, άσυναίσθητος, πρός ένα φιλικό χωρισμό...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Μά τότε ;...

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Τότε συνέβη τό γεγονός πού μ' έφερε σ' αυτή τήν ήθική και ψυχική κατάσταση, τήν τόσο μοναχική και σπάνια, στην οποία βρίσκομαι σήμερα και γιά τήν οποία είχα τόσο άνάγκη νά σές δώ. (Σοπλάει λίγω). Μόνο πού μου είνε δύσκολο νά σές διηγήθω...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Θέλες νά σέ ρωτάω έγώ;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Όχι... όχι... θά σάς τά πώ... μά μή μέ κοιτάτε τόσο πολύ... Μά όραία ήμέρα, τόν περασμένο μήνα, νοιώθοντας ότι βρισκόμουν πιά στην άρχή του χροσμού κατόρθωσα νά συγκεντρώσω τή θέλησή γιά μιά υπερέτιμη άντίσταση σ' αυτό τό έρωτικό μου πάθος και είπα στον άντρα μου: <Πάρε με νά φύγωμε... είμαι κουρασμένη, έννευσιαμένη, έχω άνάγκη ν' άφήσω τό Παρίσι... νά πάω νά περσίαω μερικές βδομάδες στην έσοχή, στό ύπαιθρο, μόνη μαζί μ' εσένα! >.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Ό άντρας σου συγκατετέθη σ' αυτό τό ταξίδι χωρίς νά σου ζητήση έξηγήσεις;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ναι, έφωνα τό ίδιο βράδι. Μόλις έγκαταστάθίκαμε στο Μπαρσίτζ, θέλησα νά όργαώσω μιά πλήρη άντίσταση κατά του πάθους μου... Ξαναγύνα λοιπόν γιά τόν Ζουλιέν- ό οποίος μέ μιά ευχάριστη έκπληξη περίεπε όλ' αυτά — ή θελακή σύζυγος τών πρώτων ημερών του γάμου μας, μιά σύζυγος άξίεραστη, άφοσιωμένη, περιποιητική... και πολύ περπατήσι... Την περιπαθείά μου όμως θά σάς τήν έξηγήσω... αγαπούσα τόσο τόν άλλο, τό Ζώρζ, βρισκόμате μπρός στά μάτια μου, μέσ' στην καρδιά μου, στό νού μου, ώστε είχα πάντα τήν εικόνα του σά φωτογραφημένη μέσα στό μυαλό μου... Λοιπόν, ή άπουσία του επί τής όποιος ύπολογιζα γιά νά μετριάσω τήν αγία του...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— ...είχε τό έντελώς άντιθέτο αποτέλεσμα;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Άκούθος... Έβλεπε στ' αλήθεια τό Ζώρζ στό πλευρό μου, ζωντανό, μού φωνάζοντε πως μού μιλώσε και πως τό άπαντούσα... Τόσο πολύ ώστε τήν πρώτη φορά πού θέλησα νά φωνά περιπαθής πρός τόν άντρα μου, νά τόν χαιδέσω, νά τόν φιλήσω, νομίζα πως δέν είναν αυτός, αλλά ό Ζώρζ. Άρραση λοιπόν δέν τόν αγαλώ έται άντί τού άλλου...

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Αυτό έβαστήσε και ό άλλή τή διαμονή σας στο Μπαρσίτζ;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Ναι... Και εξακολούθη και τώρα στο Παρίσι. Θά μου είναν εύκολο νά ξαναπάω τό Ζώρζ, μά δέ θέλω. Φοβίκα μή ζήσω ότι έχω, μιά φανταστική ευτυχία, μά πασιόδηποτε ευτυχία... Ο Ζουλιέν, πού είχε άρχίσει νά κυνηγά άλλες, δέ μ' άφηνει πιά... έχει γίνει ένας σύζυγος- υπόδειγμα. Μονάχα πού όλι αυτή μου ή αγάλη στριγγίεται επάνω στην άμυγδαλή, γιατί αμαρτάνω άπόυ ή θρησκεία θεοφει είν' ίσου άμαρτιολή τή σκέψη μέ τήν πράξη... Ύπαχουν στιγμές πού φαντάζομαι ότι θά ειμουν λιγότερο ένοχη άν γνώμουν στ' αληθινή ή φίλη του Ζώρζ.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Στην κατάσταση πού βρίσκεσαι βρισκο ένα μόνο και; τήν κακή πρόθεση της σκέψης σου, αλλά βλέπω και δυό καλά : ένα άντρίχονο πού ξαναγατιήθηκε κι' ένα μέσο αμίνας πρώτης τάξεως κατά του περασμού.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Όποτε μου έπιτρέπει να πάω τόν άντρα μου;

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Καλότερα ή άπότη νά γίνεται μέ τό νού παρ' μέ έργα. Μέ τόν καιρό ίσως βρήσει ή εικόνα τού άλλου και καί μείνει μόνο η εικόνα τού άντρός σου, και ίσως άκόμη άργότερα ένα τριανταφυλλί μωρούδικά νάρθη νά εξαλείψη και τά τελευταία άπομεινάρια της πρώτης εικόνας.

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Λέτε νά επιχερήσω νά δώ τόν άλλου;

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.— Ώ, όχι μην επιχερείς. (Χαμογελώντας). Λοιπόν, χαίρε, άγαπημένο μου παιδί, γύρισε ή πηγή στίτι σου... κ' εξακολουθά... ν' αγαπάς πολύ τόν άντρα σου.

(Μετά τρίς βδομάδες ή Ουγκέτα παίειει στό δωμάτιο τού Ιεραποστόλου όχη και συγχετισμένη).

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, (στηριζόμενος πρός αυτή). — Έ, λοιπόν; Τι είνε; τι συνέβη; (Μαντεύοντας) Πήγες στο Ζώρζ;

ΟΥΓΚΕΤΑ.— Άλλοίμονο! ναι, ναι!... Τό έκαμα γιά νά δώ τι έντύπωση θά μου έκανε... Άλλοίμονο, άντί τού άνθρώπου πού ή φαντασία μου είχε έξειδανέυση τόν εύρημα πολύ κοινό, σχεδόν κτηνώδη και διά μιάς εται άπόκομο έσθους τό άδειο του άλλου μιά μαζι του, άλλοίμονο, έσθυσε και ή πρ'αγματικότης τού συζύγου...

